

V. Letnik.

10. zvezek.

Venec

cerkvenih bratovščin.

Izhaja 24. dan vsakega meseca.

Urejuje
dr. Francišek Ušeničnik.

Vsebina 10. zvezka.

	Stran
Krščanska darežljivost (Namen sv. Očeta — priporočen v molitev za mesec oktober.) . . .	145
Sree Jezusovo, mir in sprava naša	147
Sv. Francišek Borgia	140
Najpotrebniša molitev za naš čas	151
Dvainštirideseto letno poročilo bratovščine za vedno čiščenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ v ljubljanski škofiji	151
Naznanila in poročila	156
Zahvala za uslišano molitev	159

„Venec“ prejemam pri upravnistvu stane na leto 1 K 20 h, po pošti pošiljan 1 K 44 h. Denar za naročbo se pošilja: Upravnistvu „Venca“ v Ljubljani, Kopitarjeve ulice 2; dopisi, zahvale za uslišano molitev in darovi za pobožne namene pa uredniku pod naslovom: dr. Fr. Ušeničnik v Ljubljani, Semenišče.

V Ljubljani, 1901.

Izdaje „Katoliška Bukvarna“. — Tiska „Katoliška Tiskarna“.

Dobrotni darovi.

Za kruh svetega Antona :

Is Škofje Loke po g. katehetu A. Čadežu 1 K, iz Starega trga pri R. 2 K.

Za misijonsko cerkev sv. Jožefa v Mariboru :

Od Sv. Križa pri Litiji 2 K, neimenovana 2 K.

Za Detoljuba :

Is Škofje Loke po g. katehetu A. Čadežu 2 K.

Za kapelico sv. Cirila in Metoda v Aleksandriji :

Is Škofje Loke po g. katehetu A. Čadežu 4 K.

Za škofove zavode :

Neimenovan 70 K.

Za bratovščino za duše v vicah :

Neimenovan (za brat. v Parizu) 20 K, mestni kapelan g. Fr. Onušič 12 K, iz Škofje Loke po g. kateheta A. Čadežu 10 K, neimenovan 6 K 70 h.

Za družbo sv. Bonifacija :

Neimenovan 38 K 22 h.

Za redovnice v Assanu :

Neimenovan 26 K.

Za družbo sv. Leopolda :

Neimenovan 10 K.

Za misijon v Afriki, kjer je deloval misijonar Knoblehar :

Neimenovan 12 K.

Za cerkev Matere božje v Pompejih :

Neimenovan 12 K.

Za škapulirsko bratovščino Matere božje sedem žalosti :

Neimenovan 20 K.

Za bratovščino naše ljube Gospé :

Neimenovan 10 K.

Za sveto Detinstvo :

M. J. 20 K, N. N. 3 K, iz Šent Pavla pri Preboldu 10 K 90 h.

Za razširjanje sv. vere :

M. J. 20 K.

Za trapiste v Marianhillu :

Marija Jenko 10 K.

Za misijone na Kitajskem :

N. N. 5 K.

Za gobave :

N. N. 5 K.

Za cerkev sv. Jožefa v Priedoru :

Neimenovana 2 K.

Za Salezijance v Ljubljani :

Uršula Jenko 10 K.

Za uboge redovnice na Laškem :

N. N. 4 K.

Odpustki meseca oktobra 1901.

Da dobimo odpustke, moramo: 1.) imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2.) biti moramo v milosti božji; in 3.) storiti dobra dela, ki jih cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno cerkev za *popolne* odpustke: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen sv. Očeta. Če je treba v namen sv. Očeta moliti v *določeni* cerkvi, je to vselej posebe povedano.

I. Odpustki, ki se morejo dobiti katerikoli dan meseca oktobra.

a) Od 1. oktobra pa do 2. novembra dobimo odpustka sedem let in sedem kvadragen vselej, kadar smo v cerkvi pri rožnem vencu in litanijah Matere božje; kdor ne more iti v cerkev, dobi isti odpustek, če doma moli rožni venec in litanije. b) Kdor je ta mesec vsaj desetkrat v cerkvi pri rožnem vencu, dobi popoln odpustek, če prejme zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa.

II. Odpustki ob določenih dnevih meseca oktobra:

3. Četrtek, I. v mesecu. Udom bratovščine presv. R. Tel. popoln odpustek v bratovski cerkvi, ali če te ne morejo brez velike težave obiskati, v farni cerkvi.

4. Petek, I. v mesecu. Sv. Frančišek Ser. Popoln odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu in nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. Očeta; b) vsem vernikom v redovnih cerkvah sv. Franč, tretjerednikom pa v farni cerkvi, če ni blizu nobene redovne cerkve.

6. Nedelja I. v mesecu. Praznik sv. rožnega venca. Od včeraj popoldne pa do danes zvečer dobé v cerkvah, v katerih je ustanovljena bratovščina sv. rožnega venca, vsi verniki popoln odpustek pod navadnimi pogoji, in sicer tolikokrat, kolikorkrat obišejo cerkev ali kapelo in tam molijo v namen sv. Očeta. — Ker je danes tudi god sv. Marije Frančiške iz 3. reda, se dobi popoln odp. v frančiškanskih cerkvah, kakor 4. dan t. m.

12. Sobota. Sv. Serafin. popoln odp. v kapucinskih cerkvah, kakor 4. dan t. m.

13. Nedelja. Materinstvo preč. device Marije. Sv. Daniel in tov. mučenci. Popoln odpustek: a) udom brat. naše ljube Gospé presv. Srca v bratovski cerkvi; b) vsem vernikom v redovnih cerkvah sv. Franč., kakor 4. dan t. m.

15. Torek. Sv. Terezija. a) Popoln odpustek vsem vernikom v karmelitskih cerkvah, udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje tudi v farnih cerkvah če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine s. Rešnjega Telesa.

19. Sobota. Sv. Peter Alkantarski. Popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. Frančiška, kakor 4. dan t. m.

23. Sreda. Sv. Janes Kapistran. Popoln odpustek, v redovnih cerkvah svetega Frančiška, kakor 4. dan t. m.

24. Zadnja nedelja v mesecu. Popoln odpustek vsem, ki trikrat na težen skupno z drugimi molijo sv. rožni venec.

31. Četrtek. Zvel. Tomaž. Popoln odpustek v kapucinskih cerkvah.

Zvezek 10.

Letnik V.

Oktober 1901.

Krščanska darežljivost.

(Namen sv. Očeta — priporočen v molitev za mesec oktober.)

Večkrat je že „Venec“ svoje bravce opozarjal na razne nevarnosti današnjih dni. V raznih spisih smo že omenjali, kako je duh današnjega časa nasproten duhu krščanskemu. Prav okrog nas se kažejo le prepogosto pege, ki poštenemu življenju naravnost nasprotujejo, in kar je še najhujše, ako človek, obdan od teh raznih časovnih nevarnosti, ne premišluje večkrat njih opasnosti, utegne se mu prigoditi, kar se je žal, že premnogim zgodilo, da mu srce nekako omrzne v dobrem, da izgubi čut sramežljivosti in se tako na stežaj odpre najostudnejšim pregreham. Zato ne bode odveč, ako tudi v današnjem spisu pokažemo na neko globoko rano, za katero krvavi današnji svet. V mislih imamo sebičnost.

Kaj je sebičnost?

To vam je grešna korenina, ki vsakovrstne grehote za seboj vôdi. Sebičen človek se trudi, peha, poti in mori le zato, da bi si pridobil zadosti posvetnega blaga in denarja. Drugim ne privošči ničesar. Naj njegov bližnji, borèč se z življenjem in smrtjo, v ranah in bolečinah žedi na samotni cesti, — kaj to njemu mar? Komaj da ga pogleda poleg sebe in — dalje gre. Da ima le sam polne kašče v jeseni, da ima le sam zakurjeno peč po zimi, da le sam more uživati vse naslade, ki mu jih svet ponuja, kaj ga briga ubogi Lazar pred vežo, ki je lačen in žejen, ki ga zebe, kaj ga briga siromak? Glejte, to je sebičnost.

Zoper to strast, zoper to grešno zalego se je boril naš Zveličar ves čas svojega javnega delovanja. Učil je ljubezen do bližnjega, ki to, kar sama

želi tudi drugim privoščiti. In kar je govoril, potrjeval je tudi z zgledom. V Kani Galilejski so se zbrali svatje na ženitnino. Vina jim je zmanjkalo. In prvi čudež je zvršil Zveličar, da je pokazal z dejanjem, kako treba, da so njegovi učenci in verniki odprtega srca in odprtih rok do tistih, ki žive v pomanjkanju. Večkrat, ko je podučeval ukaželjno množico na samotnih krajih je naposled vzdihnil: Množica se mi smili. Bal se je, da ne bi kdo opešal na potu proti domu in zato je na tisoče poslušavcev z malo hlebi kruha čudežno nasitil. Tako je učil v dejanju tisto lepo čednost, ki ji pravimo *darežljivost*. In zasadila se je njegova beseda v srcih premnogih, njegova radodarnost se je obudila v njegovih učencih in vernikih. Dejanje apostolov nam pripoveduje, kako so prvi kristjani skrbeli za reveže, za vdove in sirote. Ni ga bilo reveža mej njimi — piše sv. Lukež. Ni čuda torej, da so se verniki množili od dne do dne; vlekla jih je doslej nepoznana ljubezen do bližnjega in iz njega izvirajoča krščanska darežljivost. Kesneje, ko se je poganstvo s peklenko silo zagnalo v prve kristjane in jih preganjalo z ognjem in mečem, o j kako so mučeniki drug drugega vnemali k stanovitnosti, kako so drug drugemu pomagali z vsem svojim imetjem. Pogosto so plačali velike vsote denarja, da so dobili v svojo oblast telesne ostanke tega ali onega svetega spričevavca.

A ko se je vihar preganjanja polegel, se je krščanska darežljivost pokazala v drugi obliki. Veličastne, orjaške cerkve so rastle iz tal, v njih se je slovesno obhajala služba božja. Poleg njih so nastale šole, zavetišča, gostišča, bolnišnice, hiralnice in kakorkoli se imenujejo razni zavodi, ki jih je zgradila ljubezen do bližnjega ali krščanska darežljivost. Zgodilo se je pač mnogokrat, da se je zlobna roka dvignila nad te dokaze krščanske ljubezni, ali z drugimi besedami, da so hudobni ljudje oropali, kar je zvršila krščanska darežljivost. Toda kakor solnce iznova vzide drugi dan, dasi je prejšnji večer zašlo, tako se je tudi vselej iznova pokazala in izkazala krščanska darežljivost, če so jo sovražniki tudi hoteli s korenino izrjavati iz zemlje.

Oglejmo se po domači zemlji . . . Na vsakem holmu skoro opazimo belo cerkvico, tako da je to poseben znak za našo slovensko deželo, kakršnega podrugod vsaj v tej meri ne najdemo. Vprašajmo pa se: Kdo je tako na gosto nasejal hiše božje v naši domovini? Kdo drug, nego darežljivost naših pradedov, ki so vračali na ta način Bogu in njegovi časti, kar so poprej od Boga prejeli. Prav to darežljivost pa smo dolžni tudi mi, njih potomci, gojiti. Slabo znamenje naših časov bi bilo, ako bi se verni katoličani dali premotiti sebičnim posvetnjakom, ki drugega ne vidijo, kakor sebe in svojo korist. Bog nas varuj takih časov! Toda ne; dokler mej nami živi živa krščanska vera, svetila se bo tudi krščanska darežljivost, saj ena brez druge biti ne more. Naša dolžnost pa je, da se ven in ven vadimo o tej čednosti po besedi Jezusovi: Bodite usmiljeni, kakor je Vaš Oče v nebesih usmiljen.

Pod Šmarno goro na šentviškem polju blizu Ljubljane se že dvigajo iz zemlje zidovi za zgradbo, o kateri se kdaj poreče: zidala jo je darežljivost katoliških Slovencev. Ljubljanski knez in škof so se namreč odločili, da ustanové na omenjenem kraju zavod, kjer se bodo vzgajali verni slovenski

mladeniči v mirnem zatišju proč od slabih družb in brezverskega strupa v čednosti in vednosti za razne poklice. Kako potreben je tak zavod zlasti današnji, ko toliko sicer poštenih mladeničev na srednjih šolah izgubi trdno vero in vsled tega zabrede v najgloblje grehote! In ta zavod bo sezidan na naši darežljivosti. Mnogo src se mu je že odprlo, verniki so doslej radi pripomagali po svojih močeh za zgradbo tega času primernega zavoda. Vse pojde srečno naprej, ako nam ljubi Bog svoje dobrotne roke ne odtegne. Zato molimo zlasti bodoči mesec, da bode nebeški Oče še nadalje odpiral srca svojih vernikov, da vsak po svojih močeh darežljivo pripomaga k nadaljnemu zidanju zavoda, ki bode v slavo božjo, v čast Marijino in v korist slovenski mladini. Bog nam ohrani v obilni meri krščansko darežljivost! Čim radodarnejši je človek do Boga, tem radodarnejši je Bog do njega.

—r—

Srce Jezusovo, mir in sprava naša.

(*Litanije presv. Srca Jezusovega.*)

Naš Gospod je rad pozdravljal svoje učence s pomenljivimi besedami: „Mir vam bodi!“ In kot najdražji dar, ki ga more ob slovesu dati prijatelj svojemu prijatelju, oče svojim otrokom, je po zadnji večerji dal apostolom svoj mir. „Mir vam zapustim“, tako jim je govoril, „svoj mir vam dam; ne kakor ga svet daje, ga jaz vam dam.“

Kakšen je ta mir, ki nam ga svet ne more dati? Kateri je mir, ki ga najdemo samo pri Jezusu v njegovem srcu, — tisti mir, ki ga on imenuje „svoj mir?“

1. Edino v Srcu Jezusovem najde mir grešna duša. Prva kazen za greh je vedno nemir v srcu. Človek greši, in tisti trenotek začuti v duši nemir. Misel, da je krivično ravnal, da je vsemogočni Bog njegov sovražnik, neskončno pravični Bog njegov sodnik, — ta misel ga vznemirja in muči, greni mu vse veselje, straši ga, koder hodi. Kakor bratomorec Kajn bega grešni človek semtertja in išče miru; a miru ne najde, zakaj on nosi pekel v svojem srcu. „Brezbožnik nima miru.“

Trudi se, da bi se raztresel in zmotil z delom; uda se veselju in uživanju, da bi omamil in oglušil svojo vest, pa vse nič ne pomaga. Miru ne najde in ga ne bo našel toliko časa, dokler tiči v njegovem srcu strupeno želo greha. Greh je pregnal mir iz srca; in mir se ne povrne, dokler je greh v srcu. Pomagati more samo Jezus Kristus. On je jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta. Pri njem, pri njegovem usmiljenem Srcu bode grešnik dobil odpuščanje; Srce, ki je v našo spravo na križu izkrvavelo, bode spravilo grešnega človeka z Bogom. V duši pa bode zopet vladalo veselje svetega Duha in sladek mir.

Tja, na svoje Srce nas Gospod vse kliče: „Nisem prišel iskat pravičnih, ampak grešnike.“ Njegovo dobro Srce ga je gnalo, da je hitel za izgubljeno ovčico v puščavo zmot in greha, in jo vabil k sebi z dobroto in prijaznostjo;

vesel jo je zadel na svoje rame in nesel nazaj k čredi. Kdor gre za njim, njemu vliva v srce iz studenca svojega Srca veselje in mir. Tisoč in tisoč grešnikov se je že razjokalo od veselja, ki so ga v kesanju našli pri presvetem Srcu Jezusovem. Marija Magdalena, ki je jokala pri nogah Jezusovih, je slišala iz ust Jezusovih tolažljive besede: „pojdi v miru!“ — in nje žalostno srce je bilo mirno in srečno in veselo. Tako se vsak kristijan miren in potolažen vrne iz izpovednice, ko mu je mašnik v imenu Jezusovem dal sv. odvezo in naredil spravo med Bogom in njim.

Če si bil tako nesrečen, da si grešil in z grehom podrl mir in veselje srcu: nikar ne čakaj, ampak nemudoma pojdi k božjemu namestniku in prosi ga, da dá zopet nebeški mir tvojemu srcu. Srcu Jezusovemu je to v čast, če prideš k njemu zaupno in skesano in prosiš mirú in sprave za svoje ubogo srce.

2. Pri Srcu Jezusovem najde mir i z k u š a n a duša. Dokler hodi človek po svetu, ni nikoli na varnem pred izkušnjavi. Največji svetniki, celo apostol sv. Pavel, so čutili v sebi želo izkušnjav. In čim bolj pravična duša ljubi Boga, tem bolj se boji izkušnjav; zakaj pozna svojo slabost, pa je zato v vednem strahu, da ne bi padla in se izneverila Bogu. Najhujše trpljenje pobožnim dušam so ravno izkušnjave. A dasi se bojé, vendar poguma ne izgubé. Kakor plašna golobica beži pred zgrabljivim skopcem v skalno votlino, tako hiti pobožna duša pred sovražnikom v odprto rano Srca Jezusovega. Tu se oddahne in odpočije; Jezus jo potolaži; „zaupaj“, nikar se ne boj, „jaz sem svet premagal.“

Uboga duša, ki te preganjajo izkušnjave, pribeži k presv. Srcu! Če si utrujena od boja, tu se bodeš izpočila; če si se ranila, tu se ti bode rana zacelila; če ti je izkušnja vzela mir srca, tu se bodeš zopet pomirila. Moli zaupno, moli močno, moli vstrajno: in presv. Srce ti bode dalo mirú in moči in poguma, da bodeš v boju zmagovala.

3. V Srcu Jezusovem najde mir trpeča duša. Trpljenju se pač nihče na svetu ne more ogniti, najmanj pa duša, ki ljubi Boga. Žalost in bolečina je šola, v kateri se učimo, kako ničemuren je svet, kako slab je človek, kaj more milost božja in koliko so vredna nebesa. Trpljenje je ogenj, v katerem se pobožna duša očiščuje; kar je rja pri železu, to je posvetnost v bogoljubni duši, in to rjo mora ogenj použiti. Ko pa te preganja trpljenje, pojdi k presv. Srcu; pri njem ti bode laglje. Srce Jezusovo je trpelo vse, kar hudo dé človeškemu srcu: trpelo je uboštvo, zaničevanje, preziranje, zasmehovanje, obrekovanje, krivično sodbo, izdajstvo, zapuščenost; to Srce vé, kako skelé rane, izpilo je kelih trpljenja prav do dna, okusilo tudi grenkost smrti. Morda težko nosiš svoj križ; glej podobo presv. Srca: med plamenom, ki obdaje Srce, vidiš križ; to znamenje sv. križa te spominja one velike ljubezni, s katero je Jezus objel in zadel na rame svoj križ. „Sprejmite nase moj jarem, in učite se od mene, zakaj krotek sem in ponižen iz srca, in našli bodete mir svojim dušam; zakaj moj jarem je sladek in moje breme je lahko.“

Kadar te torej tarejo skrbi in težava, trpljenje in žalost, poišči samotnen kraj, kjer te nihče ne moti. Potem pa malo pomisli, koliko je trpelo pre-

sveto Srce zavoljo tebe, in premisli, kako je trpelo, brez godrnjanja, brez tožbe, mirno, tiho, vdano; rablji so pribijali Jezusa na križ, presv. Srce pa je molilo in prosilo odpuščanja tistim, ki so ga križali. Ko bodeš tako v pobožnem premišljevanju gledal križanega Jezusa in njegovo ranjeno Srce, bode tvoja potrta duša zopet laglje dihala, čutil bodeš v sebi novo moč, in potolažen in pokrepčan bodeš vesel zadel svoj križ in ga nesel za Gospodom na Kalvarijo.

4. Pri presv. Srcu najde mir ljubeča duša. Oko je ustvarjeno, da gleda, in srce, da ljubi. Naše srce pa je tako, da ga more samo ljubezen do največje dobrote, ljubezen do Boga, popolnoma zadovoljiti in umiriti; naše srce žeja po Bogu in ljubezen do stvari ga ne more utešiti. Zakaj nobena stvar ni večna, vse na svetu mine; naše srce pa hoče to, kar ostane. Srce Jezusovo ne bode preminulo, njegova ljubezen je večna. Stvar je nepopolna, srce je ne more cele ljubiti. Srce Jezusovo je vse ljubeznivo; v njem najde naše srce vse, kar more v resnici ljubiti. Stvari morejo naše srce pač nekaj časa mamiti in motiti, zadovoljiti in pomiriti ga ne morejo. Mir, srečo, zadovoljnost najde naše srce samo v božjem Srcu, v ljubezni Srca Jezusovega; če imamo Jezusa, lahko pogrešamo vse drugo; če njega nimamo, nam vse drugo ne more dati resničnega miru. Presv. Srce je kraj miru, sreče, veselja.

Če pa hočeš, da bode tvoja duša večno srečna počivala pri presvetem Srcu, kakor je nekdam počival srečni evangelist sv. Janez, ki je pri zadnji večerji slonel na prsih Jezusovih: izpolnjuj zapovedi! Dobra je molitev, dobro je premišljevanje, dobro je prejemanje sv. zakramentov: glavna stvar pa je vendarle ljubezen; vse drugo, molitev in premišljevanje in sv. zakramenti, nam samo pomagata, da bolj ljubimo. Koliko pa ljubimo, nam povedo zapovedi, ki jih izpolnjujemo.

Sv. Frančišek Borgia,

velik častivec sv. Rešnjega Telesa.

(Rojen l. 1510, umrl l. 1572; njegov god 10. oktobra.)

Se kot majhen deček je sv. Frančišek Borgia vsak dan šel k sv. maši in se rad dolgo časa v cerkvi pomudil. Česar pa se je navadil kot otrok, to je tudi pozneje delal kot mladenič v cesarskem gradu Karola V., kot namestnik kraljev v deželi Kataloniji in tudi kot vojvoda Gandijski. Vse nedelje in vse praznike v letu je prejemal sv. obhajilo. Navadno je šel k sv. obhajilu v domači kapelici, v večje praznike pa je šel v farno cerkev zato, da je ljudem dal lep zgled. V glavni cerkvi v Gandiji so imeli bratovščino sv. Rešnjega Telesa: vojvoda Frančišek je poskrbel, da se je bratovščina pridružila materi-bratovščini v Rimu, in da so udje vsak mesec enkrat imeli skupaj sv. obhajilo. Vojvoda ni nikdar zamudil skupnega sv. obhajila.

Če je bilo treba bolniku nesti sv. popotnico, so morali eno uro prej zvoniti. Tako je ukazal Frančišek, ki je hotel vedno tudi sam spremljati sv. Rešnje Telo na poti k bolnikom. Pač je imel kot vojvoda mnogo dela, zato pa je dal celo uro prej zvoniti, da se je mogel za časa pripraviti. Časih se je zgodilo, da je bil daleč zdoma na lovu; a če je zaslišal zvon, ki je naznanjal, da pojdejo obhajati bolnika, — je pustil lov in se vrnil domov. Z največjim spoštovanjem in s sveto pobožnostjo je šel za sv. Rešnjim Telesom; če je bil bolnik siromak, mu je dal bogato miloščino. Cerkvam je razdal svojo srebrnino in zlatnino, da bi se služba božja kolikor mogoče slovesno obhajala. Kakor sv. Venceslav, kralj češki, je tudi Frančišek Borgia sam zasadil trte, ki naj bi dajale vino za sv. maše.

To gorečnost in ljubezen do sv. Rešnjega Telesa je Jezus svojemu služabniku bogato poplačal. Poklical ga je izmed sveta v jezuitski red; l. 1548. je vojvoda gandijski naredil slovesne redovne obljube. Ko je bil posvečen v mašnika, je želel svojo novo mašo opraviti v gradu Lojoli, v rojstvenem kraju sv. Ignacija. Papež je dovolil popoln odpustek vsem, ki bodo tisti dan prejeli sv. obhajilo in bodo pri novi maši sv. Frančiška. Zbralo pa se je toliko ljudstva, da ni bilo prostora v kapelici, in sveti novomašnik je prvi-krat daroval presv. daritev pod milim nebom. Po sv. maši je sam obhajal pobožne vernike in potem nesel sv. Rešnje Telo v procesiji; zavaljo velike množice se je slovesnost končala šele ob dveh popoludne.

Kot redovnik je navadno vsak dan sedemkrat obiskal Jezusa v presvetem zakramentu; pri vsakem obisku je prosil enega izmed sedmerih darov sv. Duha.

Kadar je šel zdoma, je med potjo rad stopil v to ali ono cerkev, da je za trenotek počastil Jezusa v tabernaklju. V cerkvi je njegovo srce kar čutilo, kje biva nebeški prijatelj Jezus Kristus. Če je bil tabernakelj prazen, pa naj je tudi pred njim luč gorela, je sv. Frančišek precej rekel: tukaj ni Jezusa. Pri Jezusu biti to je bilo njegovo veselje, in če se ni mogel vedno pri njem muditi potelesno, duh njegov, njegovo srce je bilo povsod pri tistem, ki ga je ljubilo nad vse. V Rimu, kjer je navadno bival, je imel sobico, iz katere se je naravnost videlo v cerkev na tabernakelj. Bog sam vé, kolikokrat se je ozrl tja na oltar poln ljubezni in svetega hrepenenja! Kadarkoli pa se je mogel odtrgati drugim opravkom, je hitel v cerkev iskat k Jezusu tolažbe in sveta. Časih je po cele ure klečal pred tabernakljem ves zatopljen v premišljevanje najsvetejše skrivnosti. Tu je molila in vzdihovala njegova koprneča duša: O Jezus, daj, da te ljubim, kakor si ti ljubil mene. Daj mi svojo ljubezen, in potem rad trpim, rad umrjem!

Posnemajmo to ljubezen in gorečnost do presv. Rešnjega Telesa! Zlasti vi, krščanski mladeniči in možje, prosite sv. Frančiška Borgia, da bi bila živa vaša vera in vaša ljubezen delavna. Če se sv. Frančišek kot namestnik kraljev in kot vojvoda ni sramoval spremljati Jezusa na poti k bolnikom in vse nedelje in praznike prejemati sv. obhajilo, — ali naj vas bode sram očitno pokazati svojo vero? Žal, mnogo jih je dandanašnji, zlasti med go-

spodo, ki se odkrivajo in pripogibajo svoje koleno pred mesenimi maliki. To je res sramotno in poniževalno za može! Pozdraviti pa in očitno počastiti nebeškega Kralja Jezusa Kristusa, — to ni sramotno, ampak častno za vsakega moža.

Najpotrebniša molitev za naš čas.

Stari ljudje so mnogo pripovedovali, kako je bilo takrat, ko se je Avstrija vojskovala z Napoleonom. Najslavnejši med junaki, ki so v onih vojskah dali življenje za domovino, je preprost tirolski kmet, Andrej Hofer. Zbral je svoje rojake, vdaril na Francoza in ga pognal iz dežele. Tako se ni še nihče vojskoval kakor takrat Tirolci; zvesti Bogu, so bili zvesti tudi svojemu cesarju, pogumni in srčni pa kakor levi. Zmage nad sovražniki pa vendar niso pripisovali svojemu orožju, ampak molitvi, in sicer molitvi sv. rožnega venca. Bili so izvrstni strelci, a njih roke, ki so vedno tako varno merile, so bile molka prav tako vajene kakor puške. Nekoč so marširali noč in dan črez strmo gorovje; potov in stezâ ni bilo; deževalo je neprenehoma; in vendar med možmi ni bilo čuti nobene jezne, nobene nevoljne besede, nobene tožbe — molili so rožni venec, in vojskovodja Andrej Hofer je naprej molil. Hrabri junak je bil prepričan, da rešitev in zmago more dati samo Bog; od njega je upal pomoč po prošnji prečiste Device Marije. Ko je prišel v stolno mesto tirolske dežele, v Inomost, je stanoval v cesarskem gradu. V sobi, kjer so on in njegovi možje obedovali, je dal precej na steno obesiti sv. križ in podobo Matere božje. Vsako jutro in vsak večer je šel v farno cerkev, kjer časte milostno podobo „Marija Pomagaj“; po večerji je moštvo skupaj molilo rožni venec. Hofer je vedno sam naprej molil, ob koncu pa dodal celo vrsto „očenašev“ v čast svetnikom božjim.

Ali ne, to je bil res mož! Preprost kmet, pa hraber junak, moder vojskovodja, nad vse pa veren, pobožen katoličan. Na cesarjevega godû dan so imeli sv. mašo v zahvalo za priborjene zmage. Takrat je rekel pridigar vpričo Andreja Hoferja in gotovo njemu iz srca: „Sovražnikov niso premagale krogle iz pušk, ampak druge krogle, — jagode pri molku, na katere ste molili sv. rožni venec.“

Zapomnimo si dobro te besede! — V naših dneh Avstriji ne grozi Napoleon, je pa med nami drugi hujši sovražnik, ki pustoši dežele in podira srečo med narodi. In kateri je ta? Trojni greh je, namreč: napuh, nečistost in lakomnost. Ta nam škoduje več, kot so nam škodovalе vse Napoleonove vojske. Nevaren je sovražnik tem bolj, ker ima med nami mnogo zaveznikov. Velika množica namreč v onem trojnem grehu noče spoznati sovražnika, ima ga celo za prijatelja, druži se z njim in mu na stežaj odpira duri v svoje hiše, v svoja srca. Ljudje ljubijo greh, in ker ga ljubijo, zato ne vidijo in ne čutijo, kako jim napuh, nečistost, lakomnost, kakor črv v telesu, razjeda mozg časnega in večnega življenja.

V družinah ni več tihe sreče in zadovoljnosti. Sin se upira očetu, hči ne posluša več matere, posli so samovoljni in nepokorni. V nedelje in praznike hodi vsak, koder se mu ljubi: mladeniči po gostilnah, dekleta pa po plesih. Reci jim kaj, pa boš slišal, kaj ti bodo odgovorili: „Meni ne bode nihče ukazoval; če vam ni prav, pa grem.“ In res gredo: sin v Ameriko, hči v mesto, hlapec in dekla pa k drugemu gospodarju. In v taki družini naj je zadovoljnost in sreča domá? — Pa kako se oblačijo! Dekla se nosi kot gospa, in hlapca ni več ločiti od gospoda. — Kar se godi v družinah v malem, to vidimo v veliki meri po deželah in državah. Ljudje ne spoštujejo več nobene gosposke, ne duhovne, ne svetne. „Ne bomo služili“, ta glas odmeva po deželah; upornost zoper cerkev in državo oznanjajo časniki; po shodih in zborih smešé ljudje brez vesti vsako oblast. — Kaj čuda, če živé narodi v večnem strahu, da zdaj in zdaj bukne krvava revolucija!

Kdo pa je vsega tega kriv? — Da družine niso več srečne, da se dežele in države tresejo strahú pred revolucijami, — vse to dela — n a p u h. Napuh je naš prvi in najhujši sovražnik!

Z napuhom se rada druží n e č i s t o s t. Kdor je iz napuha otresel s sebe jarem Gospodov, bode v malem času sužen svojih grdih željá in strasti. Kako pa je po hišah, kjer ni več sramežljivosti in čistosti, to je prežalostno, da bi vam povedal. Dekle, ki je bilo prej pridno in bogaboječe, — je svojeglavno in jezično, odkar ima grešno znanje. Mladenič, poprej veselje in lepota cele hiše, se vlačí okoli vse noči, po dnevu pa ni za nobeno delo. Oče se jezi in kolne, mati joka in toži, — pa kaj pomaga to? Veselja in zadovoljnosti ni več, odkar se je nečistost vselila v hišo. — — Kaj pa še le potem, če okuži nečistost, ne samo posamezne družine, ampak cele narode? Nekdaj tako mogočni in veliki rimski narod je propadel in izginil. Niso ga premagali zunanji sovražniki, pokopal ga je nečisti greh, — razuzdano, nasladno življenje.

Tretji naš sovražnik je nikdar siti p o h l e p p o d e n a r j u. Kdor streže napuha in se gizdavo obleče, potrebuje denarja. Gizdavost je sicer dober kup, a obleka je draga. Zato pa dôbi denarja, kjer moreš in kakor ga moreš! Če pa si se udal razuzdanemu življenju, nimaš nikoli toliko, da ne bi mogel vsega zapraviti. Izgubljeni sin v sv. pismu je imel zdoma lepo doto, — ni bilo dolgo, pa je bil berač. — Velika množica hoče dandanašnji samo uživati naslade življenja; to pa seveda ne gre lahko brez denarja. Zato je njih prva in edina skrb, kako bi si v malem času veliko nagrabili; pehajo se semtertja, drug drugega odrivajo, in kjer si drugače pomagati ne morejo, jim služi laž in sleparstvo in sila. Zadovoljnosti z malim ni več, zato pa tudi ni več mirú med ljudmi, pohlep jih žene naprej in naprej in ne da jim mirovati ne po noči ne po dnevu.

To vam je trojen sovražnik, ki razdira srečo v deželah in tira narode v nesrečo. Tudi naš narod bode pokopal ta sovražnik, ako se mu za časa ne upremo.

Kako pa pomagati? S katerim orožjem naj se branimo sovražnika, ki se zajeda v naše družine? — Ljudje, ki malo mislijo in še manj molijo, se

zanašajo na človeško moč in upajo, da bodo ugnali sovražnika s krogli in pa knjigami. Več vojakov in več učiteljev, več sile in več omike, — pa boče kmalu drugače. — No, vojakov je menda dosti v Evropi; a koliko zmorejo vsi tisoči in stotisoči zoper razbrdane in podivjane človeške strasti, to smo zadnja leta menda jasno videli. Nobena kronana glava ni več varna življenja: za rajno avstrijsko cesarico je padel laški kralj, in te dni smo slišali, da je roka hudodelčeva zadala smrtno rano predsedniku združenih držav v Severni Ameriki. Kaj torej zmore oborožena sila zoper človeške strasti? — Ali pa nas boče rešila omika? Šol dandanašnji res več ne pogrešamo; toda omika, k a k r š n a se sedaj razširja iz šol in se prodaja po knjigah in časnikih, je brez moči zoper našega sovražnika; ne samo to, — novošegna omika celo podpira sovražnika; ne da bi krotila, goji v ljudstvu oholost in poželjivost.

Kje naj torej iščemo pomoči? Spomnimo se preprostega kmeta, junaka v francoskih vojskah in pa pridigarjevih besedi: „Sovražnika niso premagale krogle iz pušk, ampak druge krogle, — jagode pri molku.“ Da, s temi krogli se bodemo tudi mi najuspešneje bojevali zoper našega sovražnika! Bodimo o tem prepričani: najboljša obramba zoper greh in strasti — in to je naš sovražnik —, je m o l i t e v, in sicer molitev s v. r o ž n e g a v e n c a.

Naš najbolj nevarni sovražnik je oholost in z njo združena upornost. Pomoček zoper oholost je ponižnost. Če se hočeš učiti ponižnosti, moli pobožno v e s e l i d e l s v. r o ž n e g a v e n c a in preišluj skrivnost za skrivnostjo: vse ti oznanja ponižnost. On, ki je Kralj kraljev in Gospod gospodovavcev, je prišel na svet kot pokorni hlapec; v hlevu je bil rojen, rasel je v tihem, skritem Nazaretu, pokoren svojim starišem. In tista, ki jo je Bog odbral za Mater svojemu Sinu in jo povzdignil nad vse stvari, imenuje sama sebe „deklo Gospodovo“. Kot dekla streže stari teti Elizabeti; v templju daruje svojega Sina, iz pokorščine do postave, ki je ni vezala. Prebirajte pridno kroglice veselega rožnega venca; z njimi bodete ubili prvega sovražnika: oholost.

V ž a l o s t n e m d e l u s v. r o ž n e g a v e n c a bodete našli orožje, da z njim premagate drugega sovražnika: hudo poželjenje. Kristus, ki je v najhujšem duševnem boju na Oljski gori potil krvavi pot, nas uči, kako se nam je vojskovati z izkušnjavami. Potem glejmo z živo vero in srčnim sočutjem, kako ga bičajo, s trnjem venčajo, kako mu nalože težek križ in kako ga slednjič križajo. Vsaka skrivnost žalostnega rožnega venca je kakor krvava podoba, ki nam živo kaže, kako strašen je nečisti greh. Kdo bi se drznil še kedaj grešiti s svojim telesom, če preišljuje, kaj je trpel zavoljo teh grehov naš Gospod Jezus Kristus?

Če si podrl dva sovražnika z orožjem sv. rožnega venca, bodeš ukrotil tudi tretjega: pohlep po posvetnem blagu. Najboljše orožje zoper njega nam daje v roke tretji ali č a s t i t l j i v i d e l s v. r o ž n e g a v e n c a. V njem preišlujemo zmago, čast in slavo našega Odrešenika Jezusa Kristusa in poveščanje in nebeško veselje njegove presvete Matere, Marije Device. Spominjamo se darov sv. Duha, nebeških zakladov. Kdor pogosto misli na nebesa, na veselje, plačilo v nebesih, njega bodo minule želje po zemeljskem prahu;

zadovoljen bode z malim, s tem, kar res potrebuje; in ko bi včasih tudi tega zmanjkovalo, ga bode tolažila misel na nebesa. Živel bodo skromno, vendar zadovoljno in srečno, v blaženem upanju, da bode pri nebeškem Kralju prejel plačilo za zmago.

Vzemimo torej v roko sveto orožje, rožni venec, in pojdimo z njim v boj zoper našega trojnega sovražnika. Zmaga bode naša!

Dvainštirideseto letno poročilo

bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ v ljubljanski škofiji.

(Izdalo vodstvo bratovščine.)

(Dalje.)

Češčeno in hvaljeno naj vedno bo
Presveto Rešnje Telo!

Jezus, Kralj večnosti, naj se vedno časti v najsvetejšem zakramentu, to je glavni namen naše bratovščine. Ta namen se je v preteklem letu, smemo upati, po zmožnosti izpolnjeval, tako da smemo reči, da bratovščina napreduje. Napreduje pa in se krepko oživlja, zlasti od časa, ko se je začelo zopet bolj moliti, in ne samo letne doneske doplačevati. Naj torej vsak ud bratovščine tudi zanaprej to svojo prav prostovoljno Jezusu darovano uro vestno izpolni s pobožno molitvijo, akoravno je včasih morebiti težko. Nič ne dé, čim težji je dar, čim večjo požrtovalnost tirja, tem lepši je pred Jezusom, tem večje bo plačilo.

Število udov.

Vnovič je letos bratovščini pristopilo blizo 5000 (pet tisoč) udov, tako da zdaj šteje 94.400 članov. To lepo število priča, da je vnetost za Jezusa v presvetem zakramentu vse hvale vredna. V mnogih župnijah se je letos vpeljala skupna glasna molitev, in povsodi se opazuje, da ta molitev jako blagodejno vpliva na nravnost molivcev, zlasti mladine.

Ako ljubimo Jezusa, moramo tudi skrbeti, da se Njemu, med nami biva-jočemu, pripravi dostojno bivališče in da je vsa oprava, v kateri se mu služi, primerna temu presvetemu namenu. To je drugi namen bratovščine, kateremu se je vodstvo prizadevalo po zmožnosti zadostiti. Z doneski članov se je omislilo letos mnogo cerkvene oprave, katera je bila v Alojznici razstavljena od 1. do 5. avgusta. Pripomni se, da se je porabilo nekaj prav dragocenega blaga za mašne plašče in nekaj krasnih vezenin za mašne plašče in za pluvijale. Obrobki, porte in franže so skozi in skozi prave, zlate; seveda to jako podraži opravo, toda oprava je mnogo lepša in dostojnejša za službo božjo. Tudi velumi so dragoceni.

Plašči za ciborij so vsi vezani s prosto roko. Za perilo se je vzelo pristno, fino platno. Nekaj purifikatorijev je bilo okrašenih z lepimi, s prosto

roko zvršenimi bordurami. Čipke so vse domače, idrijske, vse ročno delo, zvršeno jako fino iz močnega sukanca po lepih vzorcih. Preskrbel je čipke kurator idrijske strokovne šole, gospod Ivan Vogeltnik, na katerega se vsakdo lahko obrne, če hoče dobiti najraznovrstnejših vzorcev. Jemljejo se te čipke domačega izdelka tudi radi tega, da se podpira domača obrt.

Po razstavi se je vsa oprava razdelila raznim cerkvam ljubljanske škofije, nekatere reči so se poslale neki jako ubožni cerkvi v Bosno, nekaj pa se je poslalo v Rim sv. Očetu, da razdele ubožnim cerkvam.

Blagoslov sv. Očeta.

Tu moram omeniti za našo bratovščino jako častnega in srečnega dogodka. Kakor je znano, ima naša bratovščina svoj sedež v Rimu. Vodstvo glavne bratovščine je sklenilo, naj bi v začetku novega stoletja tudi bratovščine vednega češčenja z vsega sveta Jezusu, Kralju večnosti, skazala kako posebno delo ljubezni, ob enem pa tudi srčne udanosti svetem Očetu. Eminenca, kardinal Vannutelli je razposlal vsem bratovščinam vednega češčenja povabilo, naj pošljejo kako svetoletno darilo v Rim sv. Očetu, da bodo sv. Oče ta darila razdelili revnim cerkvam. In res so z vsega sveta od vseh bratovščin prišla darila glavni bratovščini rimski, katera je v mesecu januariju l. l. priredila razstavo v hiši nadbratovščine rimske, Via Nomentana. Krasna in veličastna je bila ta razstava iz vseh delov sveta. S to razstavo se je dostojno pričelo novo stoletje; bila je lepa zahvala Kralju večnosti za vse v preteklem letu, zlasti pa v svetem letu podeljene milosti. Kakor je v svetem letu vsak narod na stotine, na tisoče romarjev poslal k grobu prvakov apostelnov, k namestniku Kristusovemu, da bi tu prejel bogatih duševnih milosti, prav tako je smatral vsak narod kot svojo častno dolžnost, da položi hvalna darila na altar Gospodov po rokah njegovega namestnika. In ta darila so bila cerkvena oprava, katero so darovale bratovščine vednega češčenja Kralju večnosti.

Dné 31. januarija 1901. so sv. Oče dovolili avdijenco udom bratovščine vednega češčenja v dvorani konzistorija, kjer so bile jako umetno razložene vse dragocene posode in vsi paramenti darovani sv. Očetu. S posebno ljubeznivostjo so sv. Oče sprejeli ude bratovščine, jim deleč sv. blagoslov in povdarjajoč, da so osebno hoteli pokazati, kako ljuba jim je bratovščina, ki deluje s tako svetim in koristnim namenom, rekli so, da jim je v veliko tolažbo sprejeti toliko darov, ki služijo v čast Jezusu, Odrešeniku.

Veselilo je sv. Očeta toliko darov, in zahvalili so se vsem darovavcem, kajti ne le iz Italije mu prihajajo prošnje za cerkveno opravo, marveč tudi iz daljnih deželâ; prav pred malo dnevi so mu prišle take prošnje od patrijarha Sirskega in od Melhitov v Egiptu. Vsaj nekaterim prošnjam bodo mogli zdaj ustreči. Storili so darovavci sv. Očetu samemu veliko uslugo, kar je pa še več vredno, storili so pred Bogom jako važno, zaslužno delo. — Sveti Oče so se potem dali nesti po dvorani, so ogledali razne darove, in napo-

sled stopivši iz dvorane, se še obrnejo, podelivši z močnim glasom še enkrat apostolski blagoslov.

Tudi naša bratovščina je poslala sv. Očetu skromen dar, namreč en bel, en rdeč, en violčen mašni plašč, in eno albo. Tudi naša darila so bila razstavljena, tudi naši bratovščini in vsakemu članu posebej velja apostolski blagoslov in apostolska zahvala.

In res, dobili smo od Eminence kardinala Vinc. Vannutellija podpisano, v vatikanski tiskarni tiskano spričevalo o blagoslovu, kateri slove:

„Sveti Oče papež Leon XIII. so danes, prejemši darove, katere mu „je donesla nadbratovščina vednega češčenja in za podporo ubožnim „cerkvam na pragu dvajsetega stoletja kot častna darila za božjega Zve- „ličarja milostno podelil bratovščini v Ljubljani, katera je tem darilom „prispevala, svoj apostolski blagoslov.“

To je lepo priznanje! Hvaležni za ta apostolski blagoslov bodo udje še gorečejše molili, še radodarnejše prispevali, da bodo zlasti naše cerkve na Slovenskem preskrbljene z dostojno opravo.

(Konec prihodnjic.)

Naznanila in poročila.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Reš. Telesa v Ljubljani.

Po noči mej 3. in 4. oktobrom bodo moški častili presveto Rešnje Telo v stolni cerkvi sv. Nikolaja. — Molila se bode 10. ura: zahvala za božje dobre. — Prijazno se zopet naznanja vsem moškim in mladeničem, da bi se kolikor bolj mogoče udeleževali mesečnih ur, in če je mogoče, še kaj novih častivcev pridobiti, da se naše pičlo število častivcev pomnoži.

Bratovščina vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa ima svojo navadno mesečno pobožnost v uršulinski cerkvi v četrtek 3. oktobra. Ob petih zjutraj bode pridiga, potem sv. maša in skupno obhajilo.

Iz Idrije. Leta 1897, 25. sušca, je klečalo v naši farni cerkvi pred Najsvetejšim lepo število deklet, pričakujoč onega slovesnega trenutka, v katerem jih vsprejme najboljša Mati v svoje posebno varstvo — v vrsto svojih služabnic in otrok. — Več kot 4½ leta torej že obstoji v našem mestecu Marijina družba, a zdi se, kakor da je ni, nič se ne oznanjuje svetu o njej, niti dobrega niti slabega, nič se ne poroča v časnikih; — lepo tiho in skrito — a vendar ne brez vseh viharjev — raste in se razcvita. — Ker pa je prav včasih tudi o dobri stvari svetu poročati, — zato nam bodi danes dovoljenih nekoliko vrstic:

Naša Marijina družba, katero je vpeljal in jo sedaj z vso vstrajnostjo in gorečnostjo vodi č. g. F. Oswald, šteje danes 214 udov in je imela do sedaj 12 slovesnih vsprejemov, izmed katerih je pač zadnji najznamenitejši, da — najlepši! Ni se vršil v farni cerkvi pred lepo ozaljšanim Marijinim altarjem, v krogu zbranih veselih družabnic, ne — vršil se je pri smrtni postelji 20letne umirajoče deklice, katera je prisrčno želela pod mogočno obrambo nebeške Kraljice stopiti pred večnega sodnika. Ostala je v družbi živih samo nekaj dni, a upati smemo, da je po izpodbudni, vdani smrti bila prišteta v nebeško družbo Marijinih služabnic, da je pohitela v naročje Onej, katere otrok je toliko želela postati.

Kakor drugod udeležujemo se tudi pri nas z veseljem mesečnih shodov in letnih duhovnih vaj, prirejamo veselice in igre, katerih čiste dohodke nameravamo obrniti za napravo nove družbene zastave. Pod vodstvom našega vrlega organista, g. J. Pogačnika, gojimo tudi cerkveno in svetno petje. Ni čuda torej, da so se za našo družbo pred vsem zanimale naše krščanske matere in žene. Naprosile so preč. g. dekana M. Arko, naj tudi zanje ustanovi enako družbo, v čemer jim je preč. gospod, vkljub svojim preobilnim poslom, z veseljem ustregel, gotovo tudi v veliko veselje naši dekliški družbi. Tudi ta družba šteje sedaj vže 160 udov.

Pred praznikom Marijinega vnebovzvetja smo imele tri dni duhovne vaje. Vdeleževale smo se jih družbenice obeh družb z največjim veseljem v polnem številu. Kakor sad duhovnih vaj pa si hočemo pridobiti in ohraniti naslednje tri čednosti, katere nam je preč. gosp. govornik posebno na srce pokladal: po zgledu Jezusovem moli, delaj, in pokorna bodi!

Bog povrni in blagoslovi trud in delo vrlih in gorečih naših gg. duhovnikov! Bog jih še mnogo vzbudi in pokliči, da bi vodili ljudstvo po Mariji k Jezusu!

Družbenica v imenu

Marijinih družb za žene in dekleta.

Dekliške Marijine družbe goriške nadškofije so imele dné 18. in 19. avgusta skupni letni shod v romarski cerkvi žalostne Matere božje na Gradu pri Mirnem. Izpod starega Krna so prišle 12 ur daleč Marijine hčere iz Drežnice in Libušnjega; pridružile so se jim sestre iz vipavskih Kamenj in goriške Pevme. Vseh je bilo okoli 300. Druge Marijine družbe se niso udeležile shoda, ker jim je bil čas neugoden.

V nedeljo popoldne ob 5. uri so se zbrale družbe v mirenski farni cerkvi; od tod so šle, pevaje litanije v procesiji k pol ure oddaljeni cerkvi na Gradu. Tu v veličastni cerkvi jih je pozdravil prednik drežniške družbe. Razložil je zgodovino te romarske cerkve, ki je sezidana po prizadevanju pok. mirenskega župnika Eleršiča iz samih milodarov. Povdarjal je, da se tu sicer ne godijo čudeži, kakor na drugih božjih potih, vendar so duhovne milosti posebno po vrednem prejemanju sv. zakramentov obilne, pa tudi telesno zdravje in pomoč v časnih potrebah je že mnogoteri tu dobil po priprošnji žal. M. b., kar je dokazal z resničnim dogodkom. Po petih litanijah so Marijine hčere skupno pele krasno pesem, s katero se je lansko leto posvetila hrvaška mladina presv. Srcu Jezusovemu: „Do neba naj se razlega — Naših pesem glas krepak, — Vse oblake naj presega, — Čuj nas Jezus Ti sladak: — Jezus Tebi zdaj glasno — Vsi prisegamo zvesto: — Za te vsak tako gori — Da za križ prelije kri!“

V ponedeljek, zgodaj ob 4. uri, je bila v farni cerkvi priložnost za izpoved. Ob 7. uri so šle družbenice v procesiji proti Gradu; med potom so, ob zidanih postajah, molile križev pot. Pred sv. mašo ob 8. uri je prednik kamenjske družbe imel kratek nagovor o ljubezni Jezusovi v sv. obhajilu; na kar so se Marijine hčere v skupnem sv. obhajilu združile z Jezusom, ki je živa vez medsebojne krščanske ljubezni in edinosti. Po drugi sv. maši je bilo obiskanje sv. stopnic.

Slovesni govor o žalostni M. b. in dolžnosti Marijinih hčerá je imel ob 10. uri prednik libušenjske družbe. Na to je domači župnik daroval slovesno sv. mašo. Strogo liturgično petje pri slovesni sv. maši, kakor tudi petje pri zgodnjih sv. mašah, pri procesiji in litanijah, je oskrbel dreženski mešani zbor pod vodstvom svojega dušnega pastirja. Preprosti pevci in pevke iz skrajne gorske vasice smejo glede pevske olike biti zgled pevskim zborom daleč na okolo. Orgljal je znani skladatelj D. Fajgelj. Popoldne ob 1. uri so bile pete litanije v čast presv. Srcu Jezusovemu in glasno posvečenje Istemu.

Pred posvečenjem in po njem so pele eno kitico znane Mittererjeve zvezne pesmi presv. Srcu. V slovo je še vsaka družba zapela nekaj Marijinih pesmi.

Letošnji shod priča, da so Marijine družbe napredovale ne le glede na število družb in družbenic, ampak tudi glede družabnega duha, ki navdušuje Marijine hčere v ljubezni do Matere Marije in vstrajnosti proti vsem očitnim in skrivnim nasprotnikom. Vse so ponosne na društvene svetinje. Taki shodi podpirajo namen Marijinih družb, da namreč utrdijo družabnice v dobrem duhu in širijo spoznavanje in zanimanje za lepo krščansko življenje v Marijinih družbah. Vse Marijine hčere, ki so se udeležile shoda, so bile mnenja, da ni nobeni žal ne truda ne stroškov daljne poti, ker je bilo vse tako lepo in izpodbudno.

Dal Bog in ljuba Mati Marija, da se tudi ob letu zopet snidemo. *J. K.*

Iz Škofje Loke. Lansko leto je bilo popisano v priljubljenem „Vencu“ naše družbeno romanje na Dobrovo. Splošno se priznava, da je koristno lepo urejeno, skupno romanje, zlasti zato, ker pobožnost do nebeške Matere dobi drugo lice, v družbo Marijino pride neki nov ogenj, ljubezen do Marije se poživi ter utrdi tudi pri onih, ki so — govorimo resnico — le bolj po imenu v družbi. Kako je tudi mogoče, da bi ne prevzelo srca katerekoli družbenice, ako se pridruži dolgemu sprevedu samih izvoljenih Marijinih otrok, ki se bližajo med slovesnim zvonjenjem, med navdušenim petjem, z družbeno zastavo, okrašeni z družbenim znakom, svetišču Marijinemu!

Pretekli mesec je naša dekliška Marijina družba napravila kar dva shoda. Na praznik vnebovzvetja Marijinega popoldne smo šle, kakor je navada po pravilih naše družbe, k Mariji v Crngrob. Zbrale smo se polnoštevilno v starološki cerkvi, ter šle tja moleč glasno sv. rožni venec. Oblaki, ki so se gromadili na obnebu, niso obetali nič kaj prijetne poti. Toda Marija skrbi za svoje otroke.

Ob vedrem vremenu smo prišle v prostorno cerkev Marijinega oznanja. Med navdušenim govorom č. g. vikarija J. Kalana, je sicer grmelo in treskalo, dež pa nam je bil popolnoma prizanesel. Marijinim otrokom, kakor tudi obilnemu občinstvu, je govornik toplo in ognjevito priporočal stanovitnost.

Na praznik Marijinega preč. Srca pa smo šle skupno ponovit zvestobo Mariji na Brezje. Dasi je bila obojna pobožnost v enem mesecu, vendar nas to ni motilo, saj smo že celo leto gojile srčno željo, da bi skupno pozdravile na tej božji poti svojo Mater, pa so nas zadrževali razni vzroki. Vsaka družbenica mora priznati ter reči: Lepo, izpodbudno, prijetno je bilo. — Ko smo se približale v lepem redu razvrščene ter res v ogromnem številu, mogočnemu hramu Marije Pomočnice, nas je sprejela in po svoji vodnici tudi pozdravila Mošenjska družba z zastavo. Pojoč smo prišle pred milostni oltar, ginjene smo zapele pod vodstvom svojega č. g. prednika Mariji v pozdrav prelepo, znano pesmico „Zdrava“, molile smo glasno „Posvečenje“ in zatrdile vnovič zvestobo milostipolni Kraljici, poslušale vnet govor svojega prejšnjega prednika, č. g. F. Bleiweisa, in pele pri sv. maši, ki se je darovala za družbo.

Po končanih petih litanijah in kratkem poslovilnem nagovoru, smo izročile še enkrat varstvu Marijinemu sebe in domače ter se z ginljivo pesmico „Slovo od Marije“ poslovile.

Dal Bog in sv. Mati božja, da bi ta pobožnost imela trajen uspeh, in da bi bile res vse družbenice dosegle pravi namen tega dne: da bi bile prešinjene z novo gorečnostjo, s podvojeno navdušenostjo za čast in slavo Marijino in za svojo stanovitnost, da bi bile vsikdar vredni udje tako lepe družbe, pravi Marijini otroci, Bogu v čast, Mariji v veselje, sv. cerkvi v tolažbo in ponos, sebi v zveličanje!

Marijin otrok.

Iz Šent Vida pri Zatičini. Vaš častiti in ljubljeni „Venec“ nas pogosto bodri in izpodbuja, pripovedujoč nam razvoj, slovesnosti raznih Marijinih družb. Ker je naša družba ena največjih in gotovo ne najzadnjih, zato bi ne bilo prav, ko bi mi vedno molčali. Družba naša še ni stara eno leto, a šteje že 320 udov. Poleg drugih pobožnosti in shodov smo šli dvakrat na božjo pot. 9. maja smo šli k Materi božji na Brezje, ko so šle vse družbe šmarijskega dekanata. O tem lepem romanju se je vže poročalo. — Danes pa hočem poročati o drugem nič manj lepem, da, še o veličastnejšem shodu pri Materi božji na Zaplazu. Zares, to je bil dan, ki nam bo ostal vedno v spominu.

Pred Čatežem smo razvili zastavo, stopili v dolg spreved ter lavretanske litanije pevajoč korakali proti kraju milosti, Mariji zaplaški. Gospod župnik s strežnikoma pride nam naproti. Kot izvrsten pevec dá takoj celemu sprevedu novo življenje. Tako korakamo po lepi cesti do cerkve vrhu griča. Prične se služba božja. Dekleta zapojó. Gospod župnik jih spremlja na harmoniju, in tako se vse najlepše razvija pod njegovim spretim vodstvom. Nato spregovori gospod župnik prelepe in iskrene besede dekletom, priporočujoč angelsko čednost, sveto čistost. Potem sta bili še dve sveti maši. Sledil je odmor ali pa zasebna pobožnost. Ob 1/2. 12. uri pa smo se poslovili od Marije ter šli v sprevedu še v župno cerkev pevajoč litanije Srca Jezusovega. Ta spreved je bil nad vse lep in veličasten, rekel bi, lepa krona vse slavnosti. Na koncu je bil še kratek nagovor, in slovesnost se je zaključila. Da se je shod vršil tako sijajno ter tako zadovoljil srca vseh, gre vsa čast in hvala modrosti in spretnosti domačega gospoda župnika. Želeti bi bilo, da se ta božja pot bolj povzdigne, da bi postala za Dolenjsko to, kar je Brezje za Gorenjsko. Vsem prijateljem božjih poti, prednikom Marijinih družb pa rečem, pohitite na naš prijazni Zaplaz in prepričali se bote, da nisem preveč povedal.

Iz Višnje Gore. Dragi „Venec“ bodi tako dober, da enkrat tudi nam daš prostora za par vrstic, ki naj pomnože čast, ljubezen in zahvalo Jezusu in Mariji. Iz raznih krajev se nam poroča, kako verno ljudstvo goreče časti in moli Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Ž njim se želimo družiti tudi me, ker tudi pri nas je vpeljana glasna molitev pred sv. Rešnjim Telesom. Vsako prvo nedeljo v mesecu se pod vodstvom g. duhovnika zbirajo častivci pred tabernakelnom ter glasno molijo Jezusa. Da bi le še možje in mladeniči bolj številno prihajali! O kako dragoceni in tolažilni so za naše duše tisti trenotki, ki jih preklečimo pred Najsvetejšim! Marijina družba za dekleta se v naši fari lepo razvija pod mogočnim varstvom Marijinim. Smrt neizprosna je posegla to leto prvokrat v družbo in preselila v večnost 22 let staro družbenico. Tovarišice so se mnogobrojne udeležile pogrebne svete maše, iz cerkve so šle s sprevedom na pokopališče, ob rakvi s prižganimi svečami, na grobu pa so ji zapele v slovo.

Marijine hčere.

Zahvala za uslišano molitev.

J. P. v Gorjah se zahvaljuje Mariji Pomagaj na Brezjah in sv. Antonu P. za pomoč v časni zadevi. — Hči Marijina iz Smlednika se zahvaljuje presvetemu Srcu Jezusovemu in prečistemu Srcu Marijinemu za pomoč v bolezni. — D. S. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu P. za pomoč v hudi stiski. — Ana Primčič, posestnica v Ljubljani, se zahvaljuje presvetemu Srcu Jezusovemu, prečist. Srcu Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu P., da je ozdravela bolna noga, in da ji je ozdravel otrok, ki se je bil hudo

opekel. — F. K. v Trebnjem izreka zahvalo sv. Duhu, presv. Srcu Jezusovemu in žalostni Materi božji. — F. P. iz Ribnice se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečist. Srcu Marijinemu in sv. Ani za hitro pomoč v časni zadevi. — Neka oseba z Dobrove se zahvaljuje prečisti Devici Mariji in sv. Jožefu za ozdravljenje. — M. Č. z Bleda se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečisti Devici Mariji in sv. Jožefu, da je neka oseba ozdravela po opravljeni tridnevnic. — Frančiška Marolt iz Velikolaške župnije se zahvaljuje presvetemu Srcu Jezusovemu, prečisti Devici Mariji in sv. Jožefu za pomoč v bolezni in za neko dušno milost. — J. B. mizar v M pri Gorici se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečist. Srcu Marijinemu in sv. Jožefu, da je bil rešen iz hude zadrege. — H. Z. v Britofu se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečist. Srcu Marijinemu in sv. Alojziju za pomoč v hudi dušni stiski. — Julijana Ciak pri sv. Štefanu na G. se zahvaljuje Materi božji „vedne pomoči“, sv. Jožefu in sv. Antonu P. za pomoč v hudi bolezni. — N. C. z Vidma ob Savi se zahvaljuje angelu varihu, da jo je obvaroval nesrečnega padca, prečisti Devici Mariji in sv. Jožefu za hitro polajšanje grozних bolečin, in sv. Antonu P. za prejete milosti. — M. L. iz S. se zahvaljuje Materi božji in sv. Jožefu, da ji je mati ozdravela po hudi bolezni. — M. R. iz Škofje Loke se zahvaljuje Mariji Pomagaj in sv. Jožefu za srečno ozdravljenje. — A. N. otrok Marijin se zahvaljuje lurški Materi božji in sv. Antonu P. za ozdravljenje. — A. M. iz Svibnjega se zahvaljuje prečisti Devici Mariji in sv. Jožefu za ozdravljenje dolge prsne bolezni in za večkratno pomoč v dušnih in telesnih zadevah. — M. S. iz Ljubljane se zahvaljuje lurški Materi božji za pomoč v bolezni. — E. P. v Gradcu se srčno zahvaljuje sv. Antonu P. za hitro pomoč v veliki zadregi. — Marija Flajšman, usmiljenka v Sebeniku, se zahvaljuje presv. Srcu in sv. Antonu P. za nepričakovano hitro ozdravljenje v hudi bolezni. — Franc Mandelj, Helena Mandelj, Terezija Papež iz Šmartna pri Litiji se zahvaljujejo presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj na Brezjah in sv. Jožefu za pomoč v hudih stiskah. — Ana Mislej se zahvaljuje prečisti Devici Mariji, da ji je po nje prošnji ponehalo trganje v glavi. — J. Z. iz Lj. se zahvaljuje Jezusu in Mariji prečisti Devici za uslišano prošnjo. — J. D. se zahvaljuje sv. Jožefu za uslišano imolitev. — M. L. iz Škofje Loke se zahvaljuje Materi božji, sv. Jožefu in sv. Ani za pomoč. — Neko dekle iz Šentilja se zahvaljuje Mariji Materi milosti, sv. Jožefu in sv. Antonu P. za pomoč v bolezni. — H. K. se zahvaljuje sv. Antonu P., da ji je hudo bolna sestra ozdravela.

Z a h v a l a !

Zvedel sem, da se je ob moji bolezni po več krajih zame molilo. Vse Vas, kateri ste to storili, prav pristrčno zahvalim za to ginljivo krščansko ljubezen, ter zagotovim, da se Vas bom tudi jaz vedno hvaležen spominjal v molitvi, kakor je moja prva sv. maša po deloma prestani bolezni bila Bogu in Vam v zahvalo opravljena!

V Ljubljani 15. sept. 1901.

Dr. J. Kulavic,
semeniški vodja.